

РЕШЕНИЕ

№ 447

гр. Велико Търново, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина Солакова

Членове: Георги Драгостинов
Пламен Борисов

при участието на секретаря Силвия М. Тодорова
като разгледа докладваното от Георги Драгостинов Въззивно гражданско дело № 20214100500450 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 18.02.2021 година, постановено по гр. дело № 197 по описа на П. районен съд за 2020 година, по иск на Д. К. ДР. е прието за установено, че О. С. не собственик на 1803 кв.м., графически очертани на скица-приложение № 1 към приетото по делото заключение на техническа експертиза, от поземлен имот с идентификатор 70295.400.1567 по кадастралната карта на град С.. Искът за останалата площ от имота е оставен без разглеждане като процедурно недопустим. В тежест на ответника са присъдени направените от ищеца разноски.

В частта, с която искът е уважен и са присъдени разноски решението е обжалвано от О. С. с искане за отмяната му и постановяване на ново, отхвърлящо иска с присъждане на разноски за две инстанции.

Ответникът по жалбата - Д. К. ДР. - излага доводи за безпорочност на атакуваното решение.

Съдът, като разгледа жалбите и обсъди доводите на страните по реда на чл. 271 от ГПК, приема:

Предявен е иск с правно основание чл. 29 от Закона за давността (ДВ. бр.23 от 30 януари 1898г., отм.).

Ищцовата страна – Д. К. ДР. - излага в исковата си молба, че наследодателят му К. Николов Д., починал през 1982 година, е владял в срока на придобивната давност дворно място с площ от 1 083 кв.м., по кадастралната на гр. С., Великотърновско, заснето

като част от поземлен имот 70295.400.1567. Ответникът актувал имота като общински, без да има основание за това. По реда на настоящото производство претендира да се приеме за установено, че О. С. не е собственик на имота и да му се присъдят разноски.

Ответникът – О. С. - признава наследственото правоприемство между К. Д., от една страна, и ищеца - от друга, както и идентичността на имота по исковата молба с този по съставените актове за общинска собственост. Оспорва иска с възражения имотът да е отчужден през 1966 година за предвиждания по улично-регулационния план на селището. Мероприятието, за което е направено отчуждаването – улица и озеленяване, е осъществено. Отрича твърдяното по исковата молба владение. Ако е съществувало – прекъснато е по реда на чл. 81 от ЗС. В разписните листи към кадастралните планове имотът е записан на името на Общината. В отношение на евентуалност спрямо развитата теза – ако отчуждаването не е произвело вещнотранслативен ефект, излага довод, че имотът е владян в срока на придобивната давност, считано от издадената от Кмета на Община заповед от 2001 година под номер РД-01-482 от 22.10.2001 година. Претендира разноски.

Съдът обсъди доводите на страните и като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и 3 от ГПК, приема:

На 22 септември, 1927 година, К. Д. е купил от А. Д. а останалото ѝ от баща ѝ имущество, сред което и нива в местността Ливадище в землището на с. С., с площ от 2,4 дка при съседи: М. М., Д. Ж., Г. Г. и Д. Ч. – договор от посочената дата със заверка на С.ския мирови съдия. Не е спорна, въпреки че изслушаните в първостепенното производство експертни заключения – първоначално и допълнително, по позитивен път я установяват, идентичността на имота по въпросния договор за продажба и по съставените актове за общинска собственост. Първата нива по договора е реална част актувания като общински през 2014 година имот 70295.400.1567.

Имотът е обработван от К. Д. от покупката насетне до 1966 година и по късно – датата на договора за продажба от 1927 година във връзка с показанията на свидетелите Георги Гърбов и Павлин Чорбаждийски и необорената по делото презумпция по чл. 83 от Закона за собствеността. Показанията на свидетелите равнят на удостовереното в приложените документи от отчуждителна преписка от 1966 година, в която К. Д. е третиран за собственик на имота, тогава нанесен по кадастралния план като пл. № 1439 в квартал 108 по плана на село С. – протокол за оценка от 27.07.1966 година на Комисията по параграф 85 от ППЗПИИМ на лист 148 от преписката по първостепенното производство.

Оценката е направена по повод проект за отреждане на нов парцел – XII в квартал 108 по плана на селото, за нуждите на ДИП „Оригинал“, гр. Севлиево - решение на Изпълнителния комитет на Селския окръжен народен съвет, с.С. по протокол № 2 от 12.06.1966 година. Отреждането е одобрено със заповед на Заместник-председателя на Изпълнителния комитет на Великотърновския окръжен народен съвет на основание параграф 70, т. 1 от ППЗПИИМ, а засегнатите собственици, сред които и наследодателят на

ищеца, са запознати с оценката на придаваемите към новообразувания парцел места - разписка от 11.08.1966 година на лист 157 от преписката на първоинстанционното производство във връзка с точка 11 от протокола от 27.07.1996 година на Комисията по параграф 85 от ППЗПИНМ лист 148 от преписката на районния съд.

Изложената фактическа обстановка налага извод за доказаност и основателност на предявения иск. Съдът го уважава, водим от следните съображения.

Фактическият състав, пораждащ твърдяното от ищеца право на собственост върху имота – владение в срока на придобивната давност и наследяване по закон, е доказано по несъмнен начин. Тезата на ответника, че по реда на отчуждаването по ЗПИНМ е придобил собственост, е в разрез със събраните по делото доказателства.

Покупката на нивата през 1927 година от лице, чиито права не се оспорват, поставя К. Д. в позицията на владелец по смисъла на приложимия към този момент чл.2, ал. 2 от Закона за давността, защото не е спазена изискваната от чл. 219 от ЗЗД (отм.) форма за прехвърляне на недвижими имоти - нотариален акт. Документът за продажбата обаче удостоверява несъмнено намерение за своеене по смисъла на чл. 2, ал. 2 от ЗД (отм.), защото купувачът е платил цена, като насрещна за прехвърляните имоти престация. Обстоятелството, че отчуждителното производство на Селския окръжен народен съвет в село С. третира К. Д. като собственик – в противен случай не би оценявало придаваемия към новообразувания парцел имот като негов и не нему би връчвал направената оценка, налага по несъмнен начин извода, че към 1966 година той също владееел. Това поставя в действие презумпцията по чл. 83 от ЗС, защото текстът е действащо право към 1966 година. Това обстоятелство налага и извод, че К. Д. се е позовал на изтеклата давност. Иначе не би фигурирал като собственик по документите на общинската администрация – разписни листи, данъчни партии и други. Законът не предвижда форма на това позоваване. Фактическият състав на твърдяната придобивна давност е завършен много преди началото на отчуждителното производство от 1966 година, а по реда на наследяването по закон, ищецът е придобил правото на собственост върху процесния имот – чл. 5 от ЗН във връзка с чл. 79 от ЗС.

Тезата на ответника, че отчуждителното производство е прехвърлило права, отнемайки собствеността на К. Д., влиза в непримиримо противоречие с нормата на чл. 55а от ЗПИНМ (отм.). Текстът изисква решение на Изпълнителния комитет на Окръжен народен съвет, за да настъпи отчуждителен ефект. По делото такова решение не е представено.

Доводите на ответника, че се касае за отчуждаване по силата на самото отреждане на нов парцел са неоснователни. Отреждането е имало отчуждително действие до измененията на ЗПИНМ (отм.) през 1958 година. От този момент наред с законът се интересува каква е целта на регулационните промени.

При промени за мероприятия по улично-регулационния план е нужен акт на Председателя на изпълнителния комитет на Общинския народен съвет – параграф 60, т. 1 от ППЗПИНМ във връзка с чл. 38 от ЗПИНМ. Отчуждителният ефект е настъпвал с

утвърждаване на плана – чл. 39, ал. 3 от ЗПИНМ.

При изменения, наложени от необходимост за строителство, както е в казуса, законът – чл. 55а от ЗПИНМ (отм.), изисква решение на Изпълнителния комитет на Окръжен народен съвет и отчуждаването настъпва без оглед на това дали засегнатите лица са обезщетени. Без акт по чл. 55а от ЗПИНМ (отм.), изводът за настъпило отчуждаване би бил произволен и в разрез със събраните доказателства и разпорежданията на закона.

Неоснователен е и развитият в отношение на евентуалност довод на ответната страна, че заповедта на Кмета на О. С. от 2001 година има материалноправното значение на завладяване на имота по смисъла на чл. 68 от ЗС. Тя не се отнася за конкретен имот, а за общия и подробните градоустройствени планове на гр. С.. Изходът на спора и правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК сочат, че ищецът има право на разноски, по делото доказани като сума от 1 000 лв. Следва да се присъдят с настоящото решение.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

Потвърждава, по реда на чл. 271 от ГПК, решението от 18.02.2021 година, постановено по гр. дело № 197 по описа на П. районен съд за 2020 година.

Осъжда О. С. да заплати на Д. К. ДР. от гр. Ботевград, бул. „Трети март“ № 83, етаж 4, ап. № 13, сумата от 1000 (хиляда лева) лв., разноски за второинстанционното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____